

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **K. P.**, zastoupeného Mgr. Alešem Dvorským, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské náměstí 1, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) M. Č., 2) P. N., 3) V. K., 4) J. L., 5) M. L., 6) Z. K.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2016, č. j. MMB/0325067/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0297799/2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **s e** z účtu Krajského soudu v Brně **v r a c í** k rukám jeho zástupce zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 9. 11. 2016 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2016, č. j. MMB/0325067/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0297799/2016. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 5. 2016, č. j. MCBS/2016/0078876/STAG, sp. zn. 3200/MCBS/2015/0143962. Tímto rozhodnutím stavební úřad dle § 39 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) žalobci neprodloužil lhůtu k předložení požadovaných podkladů; toto rozhodnutí stavební úřad přijal v návaznosti na žádost žalobce o prodloužení lhůty k provedení úkonu – odstranění nedostatků podání ve věci vydání stavebního povolení na stavbu s názvem „*Změna dokončené stavby, stavební úpravy – nástavba bytů na bytovém domě B. 10, č.p. 598, pozemek par.čís. ..., k.ú. V., obec B.*“.

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány věc nesprávně právně posoudily, neboť délku řízení prodlužují vlastníci bytovým jednotek v dotčeném domě, nikoli žalobce. Popsal

dosavadní průběh stavebního řízení a vyjádřil přesvědčení, že žalobou napadeným, rozhodnutím byla porušena rovnost účastníků řízení.

[3] K žalobě se žalovaný vyjádřil podáním ze dne 17. 1. 2017, v němž uvedl mj. to, že se domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu.

[4] V rámci řízení o žalobě se výše uvedené osoby zúčastněné na řízení vyjádřily tak, že hodlají uplatňovat svá práva dle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)

[5] Po podrobném seznámení se s věcí zdejší soud dospěl k závěru, že je třeba přisvědčit stanovisku žalovaného, že žaloba je nepřipustná ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného je dle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu, protože je třeba žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) odmítnout.

[6] Ke shora uvedenému soud dodává, že ve správním soudnictví jsou kontroly zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek výslovně stanovených zákonem byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena. Jedná se o tzv. kompetenční výluky upravenou v § 70 s. ř. s., kdy jsou ze soudního přezkumu vyloučeny mimo jiné úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Žaloba napadající rozhodnutí, které spadá pod kompetenční výluky, je dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne.

[7] Ačkoli soudní řád správní blíže nespecifikuje, co se rozumí pod pojmem „úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení“, soudní praxe (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 As 48/2008-23, dostupný na www.nssoud.cz; či již rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 7. 1999, sp. zn. 5 A 48/99, publikované ve sbírce Soudní judikatura pod č. 664/2000) se ustálila na výkladu, že se jedná o úkony, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která zakládá hmotné právo.

[8] V daném případě do hmotných práv žalobce zasáhne až rozhodnutí o žádosti o vydání stavebního povolení. Až v žalobě proti takovému rozhodnutí bude moci žalobce namítat skutečnosti, které uvedl v nynější žalobě.

[9] Zdejší soud rovněž uvádí, že Krajský soud v Plzni již v usnesení ze dne 26. 4. 2013, č. j. 57 A 22/2013-21, publikovaném pod č. 2957/2014 Sb. NSS, v návaznosti na dřívější judikaturu správních soudů dospěl k závěru, že rozhodnutí stavebního úřadu, jímž dle § 39 odst. 1 správního řádu určil lhůtu k provedení konkrétního úkonu, je ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobu podanou proti takovému rozhodnutí proto soud jako nepřipustnou odmítne dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.

[10] Ve vztahu k rozhodnutí o prodloužení lhůty dle § 39 odst. 2 správního řádu pak na citované usnesení Krajského soudu v Plzni navázalo např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2014, č. j. 62 A 97/2012-190, dostupné na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že i na toto rozhodnutí je třeba vztáhnout popsané závěry týkající se možnosti soudního přezkumu rozhodnutí dle § 39 odst. 1 správního řádu. Jak zde Krajský soud v Brně uvedl, „[n]apadené rozhodnutí [...] pro žalobkyni žádnou změnu jejího právního postavení neznamená. Jedná se toliko o úkon „procesní“, kterým byla sice žalobkyni určena konkrétní povinnost, avšak tento úkon sám o sobě ještě nijak nezasahuje do hmotných práv žalobkyně. Tímto rozhodnutím nebylo rozhodnuto o tom, že je žalobkyně stavebníkem, pouze byla všem osobám, které stavební úřad za stavebníky považoval, prodloužena lhůta ke splnění uložené povinnosti. Rozhodnutím, které teprve může zasáhnout do právní sféry žalobkyně, může být - v případě nesplnění uložené povinnosti - negativní rozhodnutí v kolaudačním řízení. Až v žalobě proti tomuto rozhodnutí by žalobkyně mohla účinně namítat veškeré své námitky uplatněné v nyní podané žalobě, tj. i to, že není stavebníkem a k provedení úkonů v kolaudačním řízení tak neměla být vyžádána.“

[11] S ohledem na popsané důvody tak soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného jako nepřipustnou odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.

[12] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení (ostatně osoby zúčastněné na řízení takové důvody ani netvrdily).

[13] Soud konečně rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobci dle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním. Z toho důvodu byly splněny podmínky pro vrácení soudního poplatku, který byl žalobcem zaplacen v celkové částce 3 000 Kč. Takto zaplacený soudní poplatek se žalobci vrací k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. září 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu